

Fire og tredivte Møde.

Tredagen den 16de Januar 1891, Kl. 1¹/₂.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Justitsministeren har meddelt mig, at han agter her i Tinget at fremsætte Forslag til Lov indeholdende Tillæg til og Forandring i Lov af 7de April 1876 om den offentlige Fred paa Folketjirrens Heligdag.

Ved 5te kongevalgte Medlem, Rasmussen, er indbragt en Adresse til Lands-tinget, understrevet af ialt 290 Mænd, alle fra Gislev Sogn, angaaende Lovforslaget om en Jærnbane fra Ringe til Nyborg. Denne Adresse ønskes overgivet til det Udvalg, der her i Tinget beskæftiger sig med den paagældende Sag, hvilket skal ske.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 9 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om den kommunale Beskatning i Rjøbenhavn.

Formanden: Man har forenet sig om at vælge til dette Udvalg: C. Andersen, J. Danneffjold-Samsøe, Fusting, Harald Hansen, Oct. Hansen, Kayser, Møgen, Rosenørn og Schlegel. Dersom ingen gør Indsigelse mod denne nu sædvanlige Fremgangsmaade, betragter jeg disse Medlemmer som valgte. (Ophold). De ere saaledes valgte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Vivisektioner.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 168; Udvalgets Betænkning i Tillæg B., Sp. 99.)

Udenfor Betænkningen var intet Endringsforslag stillet.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Endringsforslag, samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3dje Behandling fattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Boos): Tinget vil af den foreliggende Betænkning have set, at Udvalget har forenet sig om dels at godkende Lovforslagets Principper, saaledes som det er forelagt fra Regeringens Side, dels om nogle Tilføjelser og Ændringer, der i Virkeligheden ikke gaa ud paa at forandre noget ved Lovforslagets Grundfættninger, men at ordne disse Enkeltheder formentlig i i Overensstemmelse med de Grundfættninger, hvorpaa Lovforslaget hviler. Denne Enighed i Udvalget betyder naturligvis ikke — hvad der ikke behøver at siges — at man just har været enig i alle de Betragtninger, som ved et Lovforslag af denne Art kunde være sig gældende. Der er to Hensyn, der skulle forenes, og det er allerede paa Forhaand rimeligt og kan forudses af enhver, at der har været Medlemmer af Udvalget, som stærkere have stillet sig paa det ene Hensyns Side, og Medlemmer, som stærkere have stillet sig paa det andet Hensyns Side. Men naar vi ere blevne enige baade om Principperne og Enkelthederne, er det, fordi man fra begge Sider har ment, at man ved Forslaget, som det nu foreligger, har draget den rette Grænse mellem de to Hensyn, som begge ere berettigede til at komme i Betragtning. Det første Hensyn er naturligvis dette, at man ved en Lov som denne ikke bør hverken lægge Videnstaben alvorlige Hindringer i Vejen for de videnskabelige Formaalets Opnaelse og heller ikke senere i kendelig Grad Udøvelsen deraf lige saa lidt som at forme Bestemmelser paa en Maade, der rent formelt maatte siges at være en Krænkelte af Videnstaben. Man maatte tage i tilbørlig Betragtning dette Hensyn til Videnstabens virkelige Frihed og den Afgøtelse, man skylder dens Udøvere, dette Hensyn, som maaste er blevet tilsidefat i den engelske Lov om dette Forhold. Det er i hvert Tilfælde bekendt, at der er en meget stærk Opinion mod denne Lov hos Videnstabsmænd. Man maatte forene dette Hensyn med et andet Hensyn, som ogsaa er fuldt berettiget, ligesom det ogsaa er godfætt i vor Lovgivning, nemlig det, som skyldes den humane Følelse, at der ikke tilføjes Dyr en unødigt Smerte, en Smerte, som ikke maa fremfaldes, naar den kan undgaaes og ikke et virkelig beret-